

РЕШЕНИЕ

№ 3311

гр. София, 26.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Веселина Женаварова
Теодора Георгиева**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разглежда дело номер **604** по описа за **2020** година докладвано от съдия Теодора Георгиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] , чрез адв. М. Г. срещу Решение от 19.12.2019 г. на СРС, постановено по НАХД № 10992/2019 г. НО, 17-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-575 от 29.05.2019 г. издадено от заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ на Застрахователно дружество [фирма] представлявано заедно от С. С. П. и К. Д. К., на основание чл. 644, ал.2, предл. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 от Кодекс за застраховането /КЗ/ във вр. с параграф 1, т. 51 от ДР на КЗ е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 /две хиляди и петстотин/ лева, за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

В касационната си жалба е изложено становище за неправилност на въззивното решение. Твърди се, че неправилно дружеството е санкционирано за нарушение, извършено при повторност. Сочи се, че е нарушено правото на защита на жалбоподателя, тъй като обстоятелствата досежно повторността на санкционираното нарушение за първи път са описани и са му предявени едва в НП, но не и в АУАН. Изтъква се, че датата на нарушението е неправилно определена. Навеждат се доводи, че санкционираното нарушение разкрива признаците на маловажен случай. Отправя

се искане атакуваното наказателно постановление да бъде отменено. В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът по касацията Комисия по финансов надзор, чрез юрисконсулт Н., оспорва жалбата по съображения, изложени в писмено становище. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното НП.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че на 28.09.2018 г. настъпило застрахователно събитие, при което са причинени щети на лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „Е 200“ с ДК [рег.номер на МПС], собственост на А. О. В., като било установено, че вината за произшествието е на водача на другия автомобил.

На 28.09.2018 г. от А. О. В. било подадено уведомление в ЗД искане за оценка по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС, за изплащане на застрахователно обезщетение по повод увреждания на притежавания от него лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „Е 200“ и в ЗД [фирма] била заведена щета № [ЕГН] на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите на виновния водач. От А. О. В. пред застрахователя били представени документи, необходими за установяване на основаниято и размера на претенцията. На 02.10.2018 г. на увредения автомобил „Мерцедес“ бил извършен оглед, като е съставен опис заключение на щета по МПС. На 04.10.2018 г. бил извършен допълнителен оглед на автомобила. На 29.10.2018 г. с писмо изх. № ОК-775361 ЗД [фирма] уведомил А. О. В. и Сектор Пътна полиция на ОД на МВР-гр. Д., че определеното обезщетение представлява тотална щета. На 05.11.2018 г. пред застрахователя се представени последните изискани документи.

От дата 05.11.2018г., за ЗД [фирма] е възникнало задължението в срок от 15 – работни дни от представяне на всички доказателства, а именно до 26.11.2018г. вкл. да определи и изплати размера на обезщетението или мотивирано да откаже плащане, а застрахователното обезщетение от 1054 лв. било преведено по банковата сметка на А. О. В. на 22.02.2019 г. С оглед на тези обстоятелства КФН съставила против ЗД [фирма] акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-223 от 20.03.2019г., в който описаните фактически констатации били квалифицирани като нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ, връчен на упълномощен представител на дружеството и подписан от последния. Въз основа на така съставения акт и от заместник - председателя на КФН е издадено обжалваното наказателно

постановление, с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 /две хиляди и петстотин/ лева. Тази фактическа обстановка СРС, приел за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства по реда на чл.283 НПК, приложени към преписката, и събраните в хода на съдебното следствие гласни такива. Така постановеното решение е правилно.

Касационният състав счита, че районният съд е спазил служебното начало като за изясняване на фактическата обстановка по делото са събрани достатъчно писмени и гласни доказателства, които са обсъдени поотделно и в съвкупност. Съгласно данните по делото и на двете страни е дадена еднаква възможност да упражнят процесуалните си права. Не е бил нарушен принципа на състезателност в процеса.

В практиката на АССГ като касационна инстанция преимуществено се застъпва тезата, че "повторността" не е квалифициращ белег на деянието, а единствено има отношение към определянето на санкцията за извършено административно нарушение.

Неоснователни са възраженията на касатора и за неправилна правна квалификация на нарушението. Разпоредбата на чл.108, ал. 1 от КЗ постановява, че застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т.1 – 3, 8 – 10, 13 - 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 КЗ, като определи и извърши застрахователното плащане или го откаже. Същевременно, чл.496, ал.1 КЗ постановява, че срокът за окончателното произнасяне по такива претенции не може да е по-дълъг от 3 месеца от предявяването им по реда на чл.380 КЗ пред застрахователя, сключил застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, или неговия представител за уреждане на претенции. Съотношението между двата срока е нормативно определено с чл.108, ал.3КЗ, съгласно който в случаите на застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл.106 КЗ, се прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ. Тоест, всеки един от тези два срока има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Понеже важат за различни хипотези, чл.108, ал.1 КЗ и чл.496, ал.1 КЗ не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща. С оглед на изричното разграничение по чл.108, ал.3 КЗ, при претенция по застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" съгласно чл.108, ал.1 КЗ застрахователят трябва да се произнесе по нея в срок от 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл.106 КЗ за установяване на основанието и размера ѝ и само когато те не са представени се прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ за окончателно произнасяне до 3 месеца от предявяване на претенцията по чл.380КЗ. Ето защо, дадената от органите на административнонаказателното производство с АУАН и НП правна квалификация на извършеното от ЗД [фирма] нарушение по чл.108, ал.1 КЗ е правилна.

Неоснователно е оплакването на касатора за неправилно определяне на датата на извършване на нарушението. Доколкото нормата на чл.108, ал.1 от КЗ предвижда срок от 15 работни за произнасяне от страна на застрахователя, то датата на извършване на нарушението е определена правилно, като деня, следващ изтичането на този срок.

Неоснователен е и доводът, че конкретният случай е маловажен и следва да се

приложи чл.28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, като се съобрази характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица. Освен това в конкретния случай се касае за повторност, а не за инцидентност при неизпълнение на едно и също по вид задължение.

В обхвата на проверката по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1–2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.12.2019 г., постановено по НАХД № 10992/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 17 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.